

Nakana časoslova: Zahvalnost za život i darovano nam vrijeme.

KALENDAR DOGAĐANJA

2. prosinca – radionica – 16:30 h

8. prosinca – 2. NEDJELJA DOŠAŠĆA

9. prosinca – Bezgrešno začeće BDM

13. prosinca – Sveta Lucija

15. prosinca - 3. NEDJELJA DOŠAŠĆA

19. prosinca – klanjanje pred Presvetim sakramentom
(priprema naše bratstvo)

22. prosinca - 4. NEDJELJA DOŠAŠĆA

25. prosinca – BOŽIĆ

26. prosinca – Sveti Stjepan

27. prosinca - Sveti Ivan

29. prosinca – Sveta obitelj

31. prosinca – Završetak poslovne godine OFS-a (statistika)

1. siječnja – Nova godina; Sveta Marija Bogorodica

5. siječnja – prva nedjelja u mjesecu – molitva za duhovna zvanja i za nove članove OFS-a i Frame

Skupština našeg bratstva OFS-a je u NEDJELJU, 5. siječnja u 17 sati. Vijeće OFS-a će se sastati 30. prosinca poslije večernje svete mise.

Svakog ponedjeljka, tijekom večernje svete mise, braća i sestre našeg bratstva, predmole Časoslov.

Izdaje: OFS MB Župe sv. Nikole biskupa Čakovec.

Uredili: p. Anđelko Rakhel, s. Marija Marciuš i s. Jasmina Tratnjak.

OFS Cvjetić

Čakovec, god. XX, broj 12 (194), prosinac 2019.

Što znači biti član Franjevačkoga svjetovnog reda danas?

Da bi netko pripadao jednoj organizaciji, obitelji ili Redu, nije dovoljno zadovoljiti određene kriterije ili ispuniti određene zahtjeve i tako postati zavjetovani član. **Potrebno je više od toga.**

Jednako tako, nije dovoljno da je netko kršten, da je primio sakramente potvrde i svete pričesti i da je crkveno vjenčan da bi bio kršćanin. Bez sumnje, sve je ovo jako važno, ali treba otići korak dalje, a to znači provesti u praksu vlastiti krsni poziv. Taj poziv znači biti svjedocima vjere koji, „osobito životom vjere i ljubavi, i prinoseći Bogu žrtvu hvale“ „vrše, koliko na njih spada, u Crkvi i u svijetu misiju čitavoga kršćanskog naroda.“ „Svaki kršćanin živi, posvećen je preobražen u svome pozivu kao poslanju.“

Svjetovni franjevac mora biti uvijek u prvim redovima, pokazati svijetu tko je, ne samo praznim riječima, nego prije svega time da bude ono što doista je: svjetovni franjevac - **živo Evandjelje**, a ne franjevac – hodajući mrtvac. Ne bismo nikada smjeli zaboraviti da „Crkva poziva svjetovne franjevce da se dublje uključe u društvo nego što bi to ikada mogli činiti franjevci redovnici“ (*Priručnik za duhovnu i pastoralnu asistenciju OFS-u i Frami, str. 139*).

Aktivna prisutnost svjetovnih franjevaca u Crkvi i društvu je ključna ne samo za dobro Reda, nego njihov aktivni angažman služi i unapređenju duhovnoga rasta i poboljšanju karizme.

Kada cijenimo važnost pripadanja Božjoj obitelji i njezinu misijsku zadaću, lako je razumjeti da se kod pripadnosti Franjevačkome svjetovnom redu ne radi o tomu da imamo naljepnicu s imenom (ja sam svjetovni franjevac), nego pripadnost Redu prije znači da članovi trebaju „stručno izvršavati svoje dužnosti u kršćanskome duhu služenja“ (*usp. Pravilo OFS-a, 14*).

Pripadnost OFS-u znači više od same prisutnosti na bratskim susretima - imajući na umu da postoji velika razlika između **prisutnosti** u bratstvu i **pripadnosti** bratstvu. Oni koji **pripadaju bratstvu** uvijek se brinu oko toga da bratstvo ostane istinski izvor radosti, snage i potpore. Oni se ne osjećaju dijelom bratstva, nego su radije oni bratstvo, i to ne samo za sebe nego za i prema velikoj Božjoj obitelji, jer su „svjetovni franjevci pozvani, zajedno sa svim ljudima dobre volje, izgrađivati bratskiji i evanđeoskiji svijet, da bi se ostvarilo Kraljevstvo Božje“ (*Pravilo OFS-a, 14*).

Svjetovni je franjevac u isto vrijeme član Reda i Crkve u kojoj je svaki član obdaren „od Duha Svetoga prikladnim karizmama i službama, pozvan da ne postoji samo za sebe, već radi Krista i svijeta. Svi su u Crkvi odgovorni za ovo poslanje, prema svojem vlastitom stanju ili uvjetima koji proizlaze iz posebnoga poslanja svakoga krštenika“ (*Priručnik za duhovnu i pastoralnu asistenciju OFS-u i Frami, str. 128*). Jedna pjesma kaže: „Znat će da smo kršćani po našoj ljubavi, po našoj ljubavi će znati da smo kršćani“. Isto bi trebalo vrijediti za svjetovne franjevce jer karizma koju su pozvani živjeti je ugrađena u ljubav za Krista i za bližnjega.

Nagovor generalnog asistenta fra Pedra Zithe, OFM na Nacionalnom izbornom kapitolu OFS-a, 11.-13.listopada 2019. u Taboru

Služba riječi i euharistijska služba

(1. dio)

Isus Krist stvarno je prisutan u euharistiji. Ali Riječ Božja (Iv 1,1) je također stvarno prisutna u čitanju Svetog pisma kod službe riječi. Doista, služba riječi je pričest riječju Božjom, kao što je euharistijska služba pričest Tijelom i Krvlju Kristovom. Kao što dolazi pod prilikama kruha i vina, Krist dolazi u Riječi koja se naviješta iz Svetoga pisma.

U Službi riječi slušamo priču o našem spasenju – svi veliki događaji povijesti spasenja govore nam se i objašnjavaju. U euharistijskoj službi, kroz pričest i zajedništvo s Kristom u kruhu i vinu, sjedinjujemo se s pričom o spasenju. Naše pojedinačne priče postaju dio Njegove priče,

priče o spasenju svijeta, koja je dosegla svoj vrhunac u Njegovoj smrti i uskrsnuću – te nas je pozvao da se toga prisjećamo u Misi.

Kada svećenik čita Evanđelje, poljubi knjigu; a prije nego čujemo Evanđelje, činimo znak križa na čelu, usnama i srcu, dajući hvalu i slavu Bogu. Nisu to prazne geste i rituali. Činimo to iz jednog ključnog razloga: jer primamo Pismo kao što su ga primili prvi kršćani: „Ne riječ ljudsku, nego kakva uistinu jest, riječ Božju“ (1 Sol 2,13). Zato Sveto pismo uvijek ima počasno mjesto u našim crkvama.

U mnogim crkvama, knjiga Evanđelja (Evanđelistar) je savršeno uvezana, nosi se u procesiji i postavlja se na sredinu oltara. Ona je središnji predmet Službe riječi i poštujemo je poštovanjem koje dolikuje riječi Božjoj. Naše poštovanje prema Pismu nije ništa novo. Vidimo isto duboko poštovanje kod pisaca Novoga zavjeta. Kada vidimo riječ „Pisma“ u Novome zavjetu, gotovo uvijek se odnosi na ono što mi danas zovemo Stari zavjet (npr. usp. Iv 5,39; Rim 1,2). Židovi Isusova vremena često su Pisma zvali „Zakon i proroci“ (Mt 5,17) – pod čime su mislili na sve ono što mi danas zovemo Stari zavjet.

Isus i njegovi učenici su, kao svi dobri Izraelci, znali da to nisu bile svakidašnje, obične, knjige i spisi. Pisma su „obećanja Božja“ (Rim 3,2) ili „proroštva“ (2 Pt 1,19-20) – ne u smislu da predviđaju budućnost, nego da su poruke Božje. „Sve Pismo“ je „bogoduho“, govori Pavao (2 Tim 3, 16). Grčka riječ koju prevodimo „inspirirano“ doslovno znači „Bogom nadahnuo“. To je ispravan način razumijevanja božanskog nadahnuća Pisma.

U slavlju euharistije, pridružujući svoja Pisma onima iz Starog zavjeta, prva je Crkva nastavila tradiciju koju su započeli Židovi.

Budući da se vjerovalo da je Pismo Božji govor dostavljen preko ljudskih alata, Pismo je imalo važno mjesto u židovskoj liturgiji. Zapravo, imalo je mjesto slično onome koje Riječ ima u našoj službi riječi. Kada je Mojsije primio Zakon od Boga, pročitao je pred narodom sve što je Bog rekao. Oni su odgovorili „jednoglasno“ da će vršiti sve što im je Bog rekao (Izl 24,3). Zatim su prinijeli žrtvu Bogu, a zauzvrat su dobili zajedništvo u „krvi saveza“ (Izl 24, 4-8).

Na sličan način i mi, nakon što čujemo Riječ Božju u Službi riječi, ispovijedamo svoju vjeru „jednoglasno“ u riječima Vjerovanja. Zatim svećenik prinosi žrtvu, a mi postajemo dionici „krvi saveza“ (Mk 14,24), koja postaje prisutna na oltaru.

Pripremila: s. Jasmina Tratnjak, doministra bratstva